

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СДУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020568 17 Кж
Бањалука, 20.11.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осумњичених М.Х., М.П., Н.Б., З.Ш., М.Д., В.Ж., Е.Б., Н.Ј. и Д.М., због кривичног дјела неовлаштена прозиводња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама осумњиченог М.Х. и његовог браниоца адвоката Ч.Ђ., браниоца осумњиченог М.П. адвоката Ж.В., браниоца осумњиченог Н.Б., адвоката М.Ц., браниоца осумњиченог З.Ш. адвоката Д.К., браниоца осумњиченог М.Д. адвоката мр М.П., браниоца осумњиченог В.Ж. адвоката Ж.Б., браниоца осумњиченог Е.Б. адвоката А.М., браниоца осумњиченог Н.Ј. адвоката Н.К. и браниоца осумњиченог Д.М., адвоката Ј.И., изјављеним против рјешења Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 020568 17 Кв 2 од 09.11.2017. године, у сједници вијећа дана 20.11.2017. године је донио

РЈЕШЕЊЕ

Одбијају се, као неосноване, жалбе осумњиченог М.Х. и његовог браниоца и бранилаца осумњичених М.П., Н.Б., З.Ш., М.Д., В.Ж., Е.Б., Н.Ј. и Д.М., изјављене против рјешења Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 020568 17 Кв 2 од 09.11.2017. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 020568 17 Кв 2 од 09.11.2017. године, продужен је притвор према осумњиченим М.Х., М.П., Н.Б., З.Ш., М.Д., В.Ж., Е.Б., Н.Ј. и Д.М. због основане сумње да су учинили кривично дјело неовлашћена прозиводња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 64/17, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС).

Притвор је према свим осумњиченим продужен из притворског разлога прописаног у члану 197. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против тог рјешења, жалбе су у законском року изјавили осумњичени М.Х. и његов бранилац, те браниоци свих осталих осумњичених.

Осумњичени М.Х. жалбу је изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због „погрешне примјене ЗКП РС“, са приједлогом да се првостепено рјешење укине. Бранилац овог осумњиченог адвокат Ч.Ђ. из Б.Л., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи тако да се осумњиченом укине притвор и исти одмах пусти на слободу, без или уз одређивање мјера забране из члана 185. ЗКП РС.

Бранилац осумњиченог М.П., адвокат Ж.В. из Б.Л., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи те да се осумњиченом изрекне нека друга мјера забране прописана одредбама члана 184. и 185. ЗКП РС.

Бранилац осумњиченог Н.Б., адвокат М.Ц. из Б.Л., жалбу је изјавила због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи тако што ће се овај осумњичени одмах пустити на слободу.

Бранилац осумњиченог З.Ш., адвокат Д.К. из Б.Л., жалбу је изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење укине и осумњичени одмах пусти на слободу.

Бранилац осумњиченог М.Д., адвокат мр М.П. из Б.Л., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде „материјалног права“, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи и осумњичени пусти на слободу или рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање, односно да се осумњичени пусти на слободу уз одређивање мјера забране из члана 185. став 1. тачке а), б), ц) и д) ЗКП РС.

Бранилац осумњиченог В.Ж., адвокат Ж.Б. из Б.Л., у жалби не наводи жалбене основе, а приједлог ове жалбе је да се побијано рјешење укине, као и мјера притвора према овом осумњиченом.

Бранилац осумњиченог Е.Б., адвокат А.М. из Б.Л., жалбу је изјавила због „погрешне примјене материјалног права“, битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи тако што ће се осумњичени пустити на слободу или да се према истом одреде мјере забране.

Бранилац осумњиченог Н.Ј., адвокат Н.К. из С., жалбу је изјавила због битних повреда одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи и осумњичени одмах пусти на слободу или да се побијано рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Бранилац осумњиченог Д.М., адвокат Ј.И. из Б.Л., жалбу је изјавила због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи

тако да се приједлог тужилаштва за одређивање притвора овом осумњиченом одбије као неоснован и осумњичени одмах пусти на слободу.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Неосновани су приговори жалби да је побијано рјешење захваћено битним повредама одредаба кривичног поступка тврдњом да је исто неразумљиво, противријечно само себи и да не садржи разлоге о основаној сумњи као општем услову за одређивање притвора, те разлоге за закључак о постојању посебног притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС. Супротно томе, овај суд налази да је побијано рјешење потпуно јасно и да су у његовом образложењу изнесени разлози о свим чињеницама одлучним за постојање основане сумње, као општег услова за притвор у односу на сва осумњичена лица и постојање посебног разлога за притвор из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Неосновани су и жалбени приговори да се побијано рјешење заснива на незаконитим доказима, како се то у жалби браниоца осумњиченог Н.Ј. посебно истиче. Околност да је Уставни суд БиХ својом одлуком утврдио да одређене одредбе Закона о кривичном поступку БиХ нису у складу са Уставом БиХ (одредбама члана I и II) и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода (чланом 6, 8. и 13.) чија је примјена по том Уставу обавезна и примарна, не искључују примјену одредаба члана 236. ЗКП РС, нити доводи у питање законитост наредби за одређивање посебних истражних радњи, које су у конкретној истрази донесене у складу са том процесном одредбом. Осим тога, жалба браниоца осумњиченог Ј. паушално тврди да те наредбе не садрже основе сумње нити разлоге за продужење посебних истражних радњи. Неосновани су и жалбени приговори којима се истиче да је суд пропустио да осумњичене обавијести о провођењу и трајању посебних истражних радњи сходно члану 237. ЗКП РС. Наиме, ова законска одредба прописује поступање полицијских органа, тужиоца и судије за претходно саслушање након престанка примјене посебних истражних радњи. Према овој одредби, судија за претходни поступак је у обавези да обавијести лица против којих су радње провођене, након што му тужилац достави писани извјештај и обавијести га које информације и подаци прибављени провођењем тих радњи нису потребни за кривични поступак и биће уништени, као и који дио прикупљеног материјала ће послужити као докази у кривичном поступку. Према стању списка, сви осумњичени против којих је продужен притвор су упознати са чињеницом да су против њих провођене посебне истражне радње, па могу затражити испитивање законитости наредбе и начина на који је спроведена радња. Осим тога, уколико нису званично обавјештени о томе од стране судије за претходни поступак, након обавјештења, такође имају право од суда затражити испитивање законитости наредби и начина на који су спроведене посебне истражне радње, сходно одредби члана 237. став 3. ЗКП РС.

Испитујући чињеничну основу првостепеног рјешења по свим приговорима жалби, овај суд је утврдио да наводи жалби нису успјели довести у сумњу основаност закључака првостепеног суда да докази и обавјештења, који су достављени уз приједлог за одређивање притвора (као што су изјаве свједока С.Б., Д.Б., Н.Д., В.Б., М.Д., Д.Т., В.С., И.Б., С.О. и др, телефонски разговори између осумњичених и других лица, снимљени у току провођења посебних истражних радњи по наредбама суда, записници о претресу

станова, возила и других просторија које користе осумњичени, потврда о одузимању и добровољној предаји предмета-паковања прашкасте материје и супстанци за које се основано сматра да су опојне дроге кокаин, хероин и марихуана, а пронађени су код осумњичених или с њима повезаних лица и др.), заједно са доказима достављеним уз приједлог за продужење притвора (прије свега, изјаве свједока Д.З., С.Т., Б.Г., С.К., Л. Д. и В.У.), оцјењени појединачно и у њиховој међусобној вези, поткрепљују основану сумњу да су сви осумњичени предузели инкриминисане радње неовлашћеног промета супстанци и препарата који су проглашени за опојне дроге, на начин како је то детаљно за сваког од њих и описано у наредби за спровођење истраге и тиме учинили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС. О томе су на страни 3., 4., 5., 6., 7. и 8. образложења побијаног рјешења изнесени потпуни, јасни и за овај суд у свему прихватљиви разлози у односу на сваког осумњиченог појединачно, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге. За супротне тврдње у жалбама бранилаца нису изнесени прихватљиви аргументи или докази, па се приговори свих жалби којима се оспорава утврђено чињенично стање у погледу основане сумње, као општег услова за притвор и указује на погрешну примјену Кривичног закон, оцјењују неоснованим.

Надаље, у жалбама се истиче да осумњичени у својим међусобним разговорима и у разговорима са другим лицима нису спомињали никакву опојну дрогу, нити своје учешће у њеном промету, те да код свих опојна дрога није ни пронађена, а она која је код појединих осумњичених пронађена, да су је набавили и држали за своје властите потребе. При томе, подносиоци жалби губе из вида контекст догађаја и радњи које су органи гоњења предузимали у току провођења посебних истражних радњи, када су пратећи телефонске разговоре, вршили посебне опсервације и претресе одређених лица и просторија (на које су их пресретнути разговори осумњичених упутили), саслушавали лица код којих су тим приликама пронашли и одузимали паковања супстанци, препарата или биљне материје. Тек сагледани у том контексту, телефонски разговори осумњичених одражавају њихове договоре о куповини и продају опојне дроге, посредовању у продаји и вршењу друге инкриминирајуће радње неовлаштеног промета и чине их основано сумњивим учиниоцима кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, како је то правилно закључио првостепени суд.

Ради тога се жалбеним приговорима и у оквиру чињеничне основе побијаног рјешења, не може оспорити ваљаност разлога датих за закључак о постојању основане сумње у односу на сва осумњичена лица, као законског услова примјене мјере притвора.

Надаље, жалбеним приговорима се не може оспорити правилност чињеничних утврђења, нити ваљаност датих разлога, садржаних у образложењу побијаног рјешења за постојање посебних притворских разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС у односу на сва осумњичена лица.

Правилно је првостепени суд цијенио околност да су сви осумњичени, осим Н.Б., раније осуђивани за истоврсна и друга кривична дјела на казне затвора, а осумњиченом Е.Б. је за истоврсно кривично дјело изречена условна осуда, те да казне затвора и упозорење уз пријетњу казном, очигледно нису утицале на њих да не понављају вршење кривичних дјела, затим бројност радњи које им се стављају на терет и релативно дуг период у коме су вршили кривично дјело за које се терете (од почетка 2017 до 10.10.2017.

године), да су лошег имовног стања (осим Н.Ј.), јер су незапослени и немају сталне изворе прихода, као што је и осумњичени Б., те да су се бавили препродајом опојне дроге искључиво због стицања финансијске користи. Све ове околности наведене у образложењу побијаног рјешења за сваког осумњиченог појединачно и по мишљењу овог суда, представљају нарочите околности које оправдавају бојазан да ће осумњичени, уколико би се нашли на слободи, поновити кривично дјело, чиме је остварен притворски разлог из одредбе члана 197. став 1. тачке в) ЗКП РС. При томе, чињеница да је након одлуке Уставног суда БиХ, осумњичени Н.Ј. ослобођен од оптужбе пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000195 14 К 2 од 28.10.2015. године, коју наглашава жалба браниоца овог осумњиченог, није од утицаја на правилност закључка првостепеног суда да и у односу на овог осумњиченог постоје разлози за притвор из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС. Ово с тога што поред те осуде (наведене у побијаном рјешењу), осумњичен Ј. је раније осуђиван правоснажном пресудом Окружног суда Бања Лука број 11 0 К 007402 11 Кпс од 13.03.2012. године због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. у вези са кривичним дјелом неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. и чланом 399. став 1. КЗ РС, из чега произилази да је исти специјални повратник.

Стога залагање жалби да се побијано рјешење укине, односно, преиначи и осумњичени пуште на слободу, односно да им се умјесто притвора одреде мјере забране, није основано.

Како из наведених разлога жалбе нису основане, ваљало је исте одбити на основу члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић